

KRISTI FORKLARELSESDAG

7.februar 2021

En preken som ikke blir holdt i

Uranienborg kirke

Marit Slagsvold

Vikarprest i Uranienborg

Seks dager senere tok Jesus med seg Peter, Jakob og Johannes og førte dem opp på et høyt fjell, hvor de var alene. Der ble han forvandlet for øynene på dem, og klærne hans ble så skinnende hvite at ingen som bleker klær her på jorden, kan få dem så hvite. Elia viste seg for dem sammen med Moses, og de snakket med Jesus. Da tok Peter til orde og sa til Jesus: «Rabbi, det er godt at vi er her. La oss bygge tre hytter, en til deg, en til Moses og en til Elia.» Han visste ikke hva han skulle si, for de ble grepet av stor frykt. Da kom det en sky og skygget over dem, og det lød en røst fra skyen: «Dette er min Sønn, den elskede. Hør ham!» Og med ett, da de så seg omkring, så de ingen annen enn Jesus; bare han var hos dem.

På veien ned fra fjellet påla han dem at de ikke skulle fortelle noen hva de hadde sett, før Menneskesønnen var stått opp fra de døde. De tok til seg dette ordet, og de diskuterte seg imellom hva det er å stå opp fra de døde. Og de spurte ham: «Hvorfor sier de skriftlærde at Elia først må komme?» Han svarte: «Elia kommer først og setter alt i rette stand. Men hvordan kan det da stå skrevet om Menneskesønnen at han skal lide mye og bli foraktet? Jo, jeg sier dere: Elia er allerede kommet, og de gjorde med ham som de ville, slik det står skrevet om ham.» (Mark 9,2-13)

Åpne for forvandling

Jesus og tre disipler alene på et høyt fjell, sammen med profeten Elia og lovgiveren Moses. Synet av skinnende hvite klær, en stemme i skyen. Vitneutsagn om at Jesus er Guds sønn. Peters reaksjon. Jesu pålegg om at disiplene må holde tett. Og hans forklaring av hendelsenes gang. Forvandling og forklarelse.

Og mye uforklarlig. Jeg tar meg i å trekkes mot Peters reaksjon, som noe gjenkjennelig i situasjoner der jeg blir overrasket og overveldet. Når vi mennesker blir «Grepet av stor frykt» griper vi som oftest til det vi kan og kjenner, kunnskap vi har fra før og kjente mestringsstrategier. Vi får behov for å gripe det ubegripelige, holde det fast, ramme og bygge det inn, jorde og spikre det i noe kjent.

Peter overveldes av det som skjer. Han begynner med å bekrefte sin egen betydning og oppgave i situasjonen: «Det er godt at vi er her». Når han ikke får respons eller vet hva han skal si, går han i gang med å foreslå at de skal bygge tre hytter, en til Jesus, en til Elia og en til Moses.

Det er ikke et forslag tatt fra løse luften, det er basert på kunnskap Peter har fra før. Om historien, og tradisjonen om å bygge løvhytter til fest og minne om utflukten fra Egypt. Et intenst øyeblikk, med pekere bakover – mot et profeti om at Messias skal komme – og fremover, mot påsken og det Jesus skal gjennomgå.

Det er krevende å stå overfor helt nye situasjoner og forvandlerende erfaringer. Vi kan få mange impulser, og vi vet ikke helt hva som er gode og dårlige valg. Hvem er vi i alt dette nye? Som nå i koronatid, hvem blir vi når vi gjør lite av det vi pleier? Som da, hvem blir Peter i møte med denne åpenbaringen? Han gjør det beste han kan der og da, slik vi gjør det beste vi kan her og nå.

Samtidig kan vi i våre liv øve oss på økt oppmerksomhet, nærvær og mot til å være tilstede for situasjoner som ferskvare. Følge noen nye impulser, vikle oss ut av gamle bånd og beskjeder, bli til på nytt og på nytt. La inntrykkene virke i oss så vi ikke bare reagerer, men responderer - relevant og fruktbart i situasjonen. La oss endre.

Vår motstand mot endring handler om mye forskjellig. Gammel vane, egne og andres forventninger, frykt for det ukjente og ikke minst vegring mot ansvar. Et ansvar for å forvalte og være tro mot opplevelsen. Å ta ansvar for det jeg ikke helt begriper eller kan forklare, kan være vanskelig og ensomt. Det kan handle om identitet, om at jeg ikke vet hvem jeg blir med nye og forvirrende erfaringer.

Det opplevde den danske journalisten Charlotte Rørth, da hun helt plutselig og uten noe forhold til verken tro eller kristendom, erfarte å møte Jesus. I en tid var smerten nesten uutholdelig, over å ha vært vitne til noe så stort, sant og strålende, og samtidig ikke vite hvordan hun skulle leve med, formidle eller forvalte opplevelsen. Umiddelbart lurte hun på om det handlet om en psykisk lidelse, som førte henne på en lang vandring sammen med ulike fagdisipliner, kristne miljøer og enkeltmennesker som kunne hjelpe henne til å forstå og fordøye, integrere og identifisere det hun hadde opplevd. Være seg selv med de nye erfaringene. Være en «motvillig troende», som hun selv beskrev det.

Jeg liker at Jesus ber disiplene holde tett om det de hadde sett, slik at det kan vokse i dem, til noe de kan eie som sitt og sant. Slik at de kan bli i stand til å virke kraftfullt med det i verden, originalt og autentisk, gjennom sine ulike nådegaver.

Kanskje vi kan bruke litt av denne nedstengte tiden til å la sanseintrykk og erfaringer virke i oss, utforske og finne ut litt mer av hva de gjør med oss. Hvilke nye valg de kan føre til, og hvem vi blir med litt andre og uvante valg.

Gjennom å ta i bruk flere sider av oss selv, får vi et større repertoar å møte mange forskjellige situasjoner med, våkent og virksomt. Vi åpner for forvandling. Og vi gjør ære på Gud, gir vårt bidrag til å virkeliggjøre utsagnet fra oldtidens kirkefader Ireneus: *The glory of God is a human being fully alive.*